

NIEUWS VAN HET

**Natuurhistorisch
Museum
Maastricht**

Op 12 maart j.l. hield A.W.F. Meijer in het museum een lezing over Mosasaurussen voor leden van de afdeling Limburg van de Nederlandse Geologische Vereniging en overige geïnteresseerden. Van deze gelegenheid maakte J.G.M. Hageman te Itteren gebruik om een door hem gevonden tand van *Carinodens* (= *Globidens*) *fraasi* (Dollo, 1913) aan het museum te schenken. Deze werd uiteraard in dank aanvaard en onder nr. NHMM 19807 in de kollektie opgenomen.

Van deze kleine soort Mosasaurier met zijn zo kenmerkende afgeronde tanden zijn tot heden een kleine

twintig vondsten gedaan. Het betreft in vrijwel alle gevallen geïsoleerde tanden. (zie KRUYTZER, E.M. 1961. Een nieuwe Mosasaurier voor ons land. N.H. Maandbl. 50, p.p. 72, 73.)

De heer Hageman kwam al vaker in het nieuws. In 1971 kwam het museum door zijn toedoen in het bezit van een prachtig kaakfragment van *Mosasaurus hoffmanni* Mantell, 1829, dat op het moment een van de pronkstukken vormt van de geologiezaal. (zie: N.H. Maandbl. 60 (1971), p.3).

John, heel hartelijk bedankt!

A.M.

MOSSEN OP DE BURCHTRUINE VAN VALKENBURG

door

H.J. DURING & J.H. WILLEMS

Vakgroep Vegetatiekunde & Botanische Oecologie

Heidelberglaan 2

Utrecht

Hoog boven Valkenburg uit rijst de burchtruïne, één van de grote historische monumenten van het stadje. De ruïne is gelegen op een vooruitstekende punt van de zuidelijke dalwand van het Geuldal, op een hoogte van circa 100 m boven N.A.P. en circa 30 m boven het Geuldal. Het eens zo trotse, uit kalkblokken opgetrokken kasteel, in de 11e eeuw gebouwd, werd vele malen verwoest en weer herbouwd totdat het in 1672 op last van Willem III definitief geruïneerd werd (CROLLA 1974). Tegenwoordig is de ruïne in de zomermaanden een belangrijke toeristische attractie. Daarnaast biedt ze een rijke schakering aan vegetatie en plantensoorten, enerzijds door de grote variatie in substraattypen (aarde, humus, kalkblok-

ken), anderzijds door een zeer gedifferentieerd microklimaat doordat vele steile tot loodrechte vlakken aanwezig zijn naar verschillende windrichtingen. De zonnige, open kalkblokken vormen een ook in Zuid-Limburg weinig aan te treffen milieu; dit geldt evenzeer voor de zeer beschaduwde kalkwanden in een permanent vochtig microklimaat, zoals die in de waterput, langs de vluchtgang vanuit de wolfstoren en onderlangs enkele steile wanden op het Noorden te vinden zijn.

In het kader van een uitgebreid onderzoek van de vegetatie van Westeuropese kalkgraslanden (onder meer WILLEMS & BLANCKENBORG 1975, WILLEMS